

10 jaar Jurn Verschraegen, Ronsercoördinator

Het 'gezicht' van de Ronsters een paar uur aan het babbelen en filosoferen aan het luisterend oor van de redactie die de woorden en zinnen in kolommen goot.

Roland Vansteelandt, Sint-Eloois-Winkel

Toen je tien jaar jonger was werd je coördinator van De Ronsters, inclusief uithangbord en voortrekker. Werd je daarvoor gepusht, gesolliciteerd, of viel een en ander in de goede plooiën? Hoe zag je dat toen? Wat was je motivatie?

Eerst en vooral: die tien jaar zijn als een zucht voorbij gevlogen. Toen ik op die bewuste 16de maart nietsvermoedend naar de tochtbegeleidersvergadering in Sint-Eloois-Winkel afzakte wist ik nog niet dat mijn jonge Ronsercarrière zo'n wending zou krijgen. Ik werd dus niet op voorhand gepusht of gesolliciteerd, maar ik had wel eens zin in iets nieuws.

Toen ik in mijn laatste jaar latijn-grieks een studiekeuze moest maken heb ik nog getwijfeld om public relations of toerisme te gaan studeren, maar de roeping naar sociale verpleging was groter en bleek uiteindelijk ook de perfecte 'match' te zijn.

Het trekkersinstinct, het kaartlezen zat er van kindsbeen aan in: als zesjarige stapelden zich de stafkaarten al op onder mijn bed, en nu meer dan dertig jaar later is dat niet anders. Het coördineren is er bij mij wat ingebakken: in mijn professionele loopbaan doe ik dat ook, ik hou ervan een overzichtelijk geheel te kunnen enthousiasmeren, aan te sturen, hoewel dat dit laatste bij de Ronsters vanzelf verloopt.

Mijn motivatie van toen was in feite om naast het drukke professionele leven toch nog iets te kunnen betekenen voor een boeiende groep met een eigen sfeer die ik op weinig andere plaatsen ooit heb aangetroffen en die, volledig in overeenstemming was met mijn leefwereld en ideeën over toerisme.

Een taakomschrijving van Ronser-coördinator heb je niet meegekregen maar heb je zelf ontwikkeld en ingevuld. Wat zijn de meest voor de hand liggende taken die je na aan het hart liggen? Is er ruimte voor nog wat anders, buiten je werk natuurlijk? Is het een voordeel dat Linda ook meer dan nauw betrokken is?

Dat klopt, en misschien nog maar goed ook. Teveel hiërarchie en structuur zou alleen maar verstikkend kunnen werken. De Ronsters is een groep die dynamiek uitstraalt en dat weerspiegelt ook in het takenpakket. De boel draaiende houden is m.i. het belangrijkste, zien dat de weekends goed en afwisselend gevuld zijn. Er dus voor zorgen dat er ook in de zomerperiode gefietst en gestapt wordt.

Een andere 'taak' is het aansporen van medestappers om hun sluimerende kwaliteiten als tochtbegeleider in de praktijk om te zetten. Op die manier hebben zich de laatste jaren toch een aantal nieuwe gezichten als tochtbegeleider geout. Het is voor mij een groot plezier om te kunnen vaststellen dat zij zelf ervan aan het genieten zijn én dat de stappers of fietsters in hun zog zich aangenaam ontspannen. De administratieve taken en de financiële opvolging door Linda maakt

dat we snel op de bal kunnen spelen en ingaan op de wensen van de tochtbegeleiders.

Er is zeker nog tijd voor wat anders: Linda en ik plannen ook graag een weekendje onder ons beiden waarbij we een nieuwe streek verkennen. Verder proberen we ons wat in te zetten voor een schooltje in Nepal. Via onze Nepalese vriend Raju Kadel, die we drie jaar geleden ontmoetten en die nu in Brugge woont en gehuwd is met een Ronseres, hebben we goedlopende contacten.

Eén van mijn andere hobby's is fotografie. Ik kan zomaar eens de fiets opspringen om langs de Dijlebeemden wat digitale kiekjes te maken. Af en toe maak ik me ook eens nuttig voor een of andere fotoreportage.

Dertigers met een rugzak het weekend insturen samen met zestigers? Kun je erin komen dat er een generatiekloof bestaat, ook bij de Ronsters en dat het Woensdagstappen daar enigszins zijn oorsprong in gevonden heeft?

Ik spreek niet graag in termen van een generatiekloof. Ik vind de leeftijdsnorm een te kunstmatige en veel te gedicteerde opdeling. Onze samenleving is m.i. teveel in zo'n vakjes opgedeeld: eens je een bepaalde leeftijd bereikt hebt staan daar blijkbaar een aantal verwachtingen tegenover. Veel, zoniet alles hangt af van de ingesteldheid van mensen. Wat zit er tussen de oren? Je hebt jongeren van begin de twintig die absoluut geen conditie hebben of de ingesteldheid om in een heterogene groep mee te stappen en je hebt zestig-plussers die daar onmisbaar zijn maar evengoed ook het omgekeerde doet zich voor. Het zou jammer zijn dat de woensdagtochten het predikaat 'voor gepensioneerden' zou krijgen, net zoals de rugzaktrekkings enkel voor het 'jonge geweld' zouden zijn. Ik ben het met je eens dat niet elk terrein en elke (soms primitieve) overnachtingsplaats bij iedere oudere op applaus wordt onthaald maar dat is erg subjectief. Hetgeen primeert is echter de sfeer onder de stappers. Daardoor spreken we tegelijkertijd

verschillende generaties Ronsers aan. Mag ik je er ook op wijzen dat sommige woensdagtochten ook door jongeren worden meegestapt?

De Ronsers, net dat tikkeltje anders, net dat tikkeltje meer? Is dat een holle slogan of dekt de vlag wel de lading? Is er een Ronserprofiel? Hoe zie je dat?

We kregen ooit eens een opmerking van een bevriende trekkersgroep over onze 'baseline'. 'Wat is dat tikkeltje meer? Is dat niet pretentius van jullie?' Tja, ik moet toegeven dat het werken met superlatieven steeds veronderstelt dat je beter of anders bent dan anderen. Doordat de Ronsers helemaal niet competitief zijn ingesteld zijn is deze uitdrukking dan misschien niet helemaal op zijn plaats. Maar toch zijn er argumenten om niet te spreken van een holle slogan. Als ik zie hoe tochtbegeleiders zich inspanningen getroosten om van hun tocht iets onvergetelijks te maken, dan geven zij inhoud aan die slogan en hoeven we daar helemaal niet beschaamd over te zijn. Ik heb me ook al eens gebogen over de vraag naar een Ronserprofiel. Het zijn mensen die tegen een stootje kunnen, die geen luxe verlangen maar kunnen genieten van eenvoudige dingen en van elkaars gezelschap, die lief en leed met elkaar mogen delen en waar geen 'etiketten' worden geplakt. Met andere woorden: iedereen met een open geest, zin voor humor en een groot relative-

ringsvermogen is er welkom. We zien qua leeftijd een grote mix tussen eindtwintigers tot zestigers, gehuwd, alleenstaand, samenwonend, gescheiden,... Voor sommigen werken de Ronsers therapeutisch, voor anderen is het even ont-

snappen uit de dagelijkse sleur. Wat de precieze chemische formule is om dit te doen lukken is me niet bekend, maar ik denk dat het te maken heeft met onbevangingheid en het gevoel er meteen bij te horen, ook al ga je pas mee.

De Ronsers blijken wat weggelopen uit West-Vlaanderen ten voordele van Antwerpen? Heeft je woonplaats Mechelen daarmee te maken?

Ik stel dat ook vast. We hebben nochtans geen grote wervingsacties georganiseerd in het Antwerpse. Maar ik denk dat de centrale woonplaats van de coördinator daar misschien iets te maken heeft en dat in West-Vlaanderen de pioniers van de Ronsers wonen. Blijkbaar hebben zij niet zoveel wervingskracht meer in functie van 'nieuw bloed'. Ook de nieuwe tochtbegeleiders zijn overwegend geen West-Vlamingen meer, wat maakt dat het zwaartepunt van de Ronsers eerder wat centraler in Vlaanderen is komen te liggen. Hoe meer variatie in het tochtanaanbod en hoe meer tochtbegeleiders er afkomstig zijn uit diverse windstreken, hoe beter

dat dit is.

De Ronsers ontstonden in 1962. Andere ons wel bekende trekkersgroepen ook in de jaren zestig. Sindsdien is het aanbod trekkersgroepen in Vlaanderen niet verruimd. Daarentegen was er een groeiend aantal lokale wandelclubs die om de sportieve kick wekelijks kilometers stapten. Waarom nam het stappen zoals wij dat beleven geen grotere sprong voorwaarts?

't Zou een mooi onderwerp zijn voor het eindwerk van een student toerisme. Ik doe een poging tot verklaring. Het grote succes van de pijltjeswandelingen heeft m.i. met diverse factoren te maken. Het groeiend individualisme en consumptisme in onze samenleving ligt aan de basis. Men consumeert een activiteit en men doet dit alleen of met z'n tweeën. Het sociale contact met anderen is beperkt en men laat zijn uitstap afhangen van ad hoc omstandigheden. En toch heeft men ergens een 'wij-gevoel' met een grote vrijblijvendheid en afstand. Tegelijk sporen diverse reclamecampagnes mensen aan om er (individueel) op uit te trekken. Als men dan mag kiezen, kiest men voor één dag en niet voor het hele weekend. De trekkersgroepen zijn gegroeid vanuit weekendactiviteiten, de dagtochten en fietstochten zijn er pas later aan toegevoegd.

Wandelen zoals wij dit beleven doet een appèl aan onze sociale vaardigheden: wij wandelen en fietsen genietend in het landschap met anderen en die anderen

***We kregen ooit eens een opmerking van een bevriende trekkersgroep over onze 'baseline'.
'Wat is dat tikkeltje meer?'
Is dat niet pretentius van jullie?'***

bepalen vaak ook hoe wij het weekend beleefden. Ronserdagtochten hebben al een iets andere sfeer, je merkt er een geringere verbondenheid met de groep. Tegelijk moeten we het hebben van mond-aan-mond reclame, dat is de beste garantie op een duurzame groei. Sommige Ronsers haken ook tijdelijk af

wanneer ze aan gezinsuitbreiding doen, hen zien we later terug. Anderen vinden er hun levenspartner en zien we, spijtig genoeg, niet meer terug. De Ronsers komen bij hen hopelijk nog ter sprake wanneer ze ooit aan hun kinderen vertellen hoe mama en papa elkaar hebben gevonden...

Kunnen wij (moeten wij) met onze activiteiten een rol spelen i.v.m. milieu, land-schapsbewaring? Is dat een onderliggend doel, poneren we dat wel genoeg of is dat niet onze taak?

Ik denk dat heel veel Ronsers met lede ogen de Vlaamse verkavelingswoede aanzien. Dat er hier en daar een kerkwegel verdwijnt of omgeploegd geraakt, is niet enkel voor tochtbegeleiders vervelend omdat ze vaak langs asfalt een eind moeten gaan omlopen, maar ook omdat hier een stukje authenticiteit verdwijnt. Op dat vlak kan je, vind ik, niet conservatief genoeg zijn. In die zin werden de Ronsers ook lid van Trage Wegen en vind ik dat we hen moeten stimuleren ons erfgoed veilig te stellen voor ons en de komende generaties. Trage wegen nodigen uit tot genieten en ontspannen. We gaan ervan uit dat de Ronsers natuur- en milieuvriendelijk ingesteld zijn, anders valt er binnen de kortste keren niet veel meer te wandelen. Persoonlijk heb ik er weinig moeite mee om kerkwegels te bewandelen, ook al zijn ze (vaak wederrechtelijk) afgesloten. Het gesprek met aanpalende eigenaars wil ik best aangaan, als het maar correct gebeurt.

Wat hebben De Ronsers - sedert je beginperiode - je meegegeven aan goed-gevoel of aan mens-erger-niet?

Ja, soms kan ik me wel eens aan iets of iemand ergeren. Die keer, op een goede zondagmiddag toen we uit een bos kwamen – op de kaart stond duidelijk een weggetje getekend – stormde er een man op me af. Buiten was het amper vijf

graden en het regende. Hij had een dunne witte Onslow-achtige t-shirt aan. Of we wel wisten dat we op privé-eigendom waren. De hele groep stond aan de grond genageld. Hij dreigde ermee de politie te bellen. Toen ik hem vroeg of hij ons kon bewijzen dat dit private gronden waren, stoof hij naar binnen, in zijn sjofele woning. Enkele minuten later was hij nog niet naar buiten gekomen, wat tot zorgelijke blikken bij de rest van de groep leidde. Ik denk dat het Georges Vandesande was die me aanraade om stilaan te vertrekken, terwijl de man binnen wellicht op zoek was naar zijn notariële aktes. Toen we uit het gezichtsveld waren, sloegen we een pad in dat ons terugbracht naar de plek waar we hadden moeten uitkomen. Zoveel onverdraagzaamheid had ik nog nooit meegeemaakt. Doorgaans is het koelbloedig blijven en het beperkt argumenteren op een vriendelijke manier de enige methode om daarmee om te gaan. Dat sommige groepsleden graag verder zouden

***Wandelen zoals wij dit beleven doet een
appèl aan onze sociale vaardigheden:
wij wandelen en fietsen genietend in het land-
schap met anderen en die anderen bepalen
vaak ook hoe wij het weekend beleefden.***

gaan in de discussie, leidt soms tot onnodig intern gebakkelei en tot een heropflakking van het conflict.

Iets anders waar ik me soms kan aan ergeren is dat sommigen denken dat we een commerciële reisorganisatie zijn, net zoals Anders Reizen of Joker. Grondregel is dat we dat in de eerste plaats ook voor onszelf doen en dat we hierin niet graag gestuurd worden.

Als meest positieve onthou ik natuurlijk de ontdekking van Linda bij de Ronsers in 1992, mijn madam waarmee ik enige jaren later in het huwelijksbootje stapte. Ook alle vrienden die ik er maakte, zonder hun steun zou ik het zo lang niet hebben volgehouden. Zij gaven/geven mee gestalte aan de groep. Dat de Ronsers geen inside-groepje of kliek vormen maar open staan voor nieuwelingen heeft ook met hen te maken.

Verder herinner ik me de Ronservroeg-zomervakantie in de Cantal en hoe we daar, in de kale omgeving van de Buron d'Eylac (Le Claux), een herdershut, een pint dronken en gezellig tegen elkaar aanzaten bij het haardvuur. Boven ons was er één iemand van de Ronsergroep uitgebreid kennis aan het maken met een op kompas lopende Française. De verbeelding sloeg daar beneden werkelijk op hol. Tenslotte was er ook nog het hartverwarmende moment toen een Ronseres na een fietstocht in de Sommebaai (F) dansend met twee drinkbussen in de hand een pensioneringsfeestje luister bijzette. Het gevolg was dat de hele Ronsergroep binnen werd uitgenodigd voor een glaasje champagne. Toen sprak Geertje (van Jan) de gevleugelde Mechelse woorden: 't Is gene kamelot'. Blijkbaar lijkt het Mechels heel goed op het lokale dialect, want binnen de kortste keren werden er twee extra flessen geopend. Of het nog verantwoord rijden was nadien ...?

Heb jij ideeën die je wenst te realiseren onder de vlag van de Ronsers in de toekomst, voor de groep zelf of uitgebreider? We bestaan 'straks' 50 jaar kan dat een stimulans zijn?

Ik hoop de Ronsers samen met de tochtbegeleiders die me zo dierbaar zijn, naar de vijftigste verjaardag te kunnen loodsen. Naar het schijnt zijn we dan 'koninklijk', hoewel ik er geen idee van heb of er nu een watermerk van 'hofleverancier' op de Ronserkaft zou staan. Prins Laurent zou misschien een goede gangmaker zijn...

Alle gekheid op een stokje, ik hoop dat we die onbevangenheid en openheid voor nieuwelingen en anciens kunnen blijven behouden. Wat we ook moeten behouden is onze stijl, onze manier van doen en vooral het hartelijke onthaal voor nieuw en minder nieuw zodat wie na een hele tijd op Ronserinactief gestaan heeft zich meteen weer in de sfeer van toen kan onderdompelen. Wie nu al ideeën heeft voor de koninklijke viering mag ze al met ons delen. Ja, we kunnen een geheim goed bewaren!